

Xerrada del P. Josep M. Abella als catequistes

A finals dels mes passat, el P. Abella va pronunciar una conferència adreçada als catequistes. L'acte va començar amb la intervenció de la delegada de Catequesi, la Sra. Triñi Catalán, qui va explicar que, en adonar-se que un lleidatà havia participat en el passat sinode sobre la Nova Evangelització, es posà en contacte amb ell per demanar-li que s'adrecés als catequistes de Lleida.

El P. Josep M. Abella, és lleidatà. Ha estat missioner a Japó, i des de l'any 2003 és el superior general dels Claretians. Va estar un plaer escoltar la seva conferència «La nova evangelització

en la transmissió de la fe» que, tenint present que s'adreçava a catequistes, es va basar en tres paraules del títol: fe, evangelització i transmissió.

Va insistir que per ser catequista o educador és necessari aprofundir en l'experiència de Déu. Les eines com power point, cançons, dibuixos, ... són només un ajut. En aquest sentit es va referir a la carta pastoral del Sr. Bisbe *La necessària qualitat espiritual*. Va insistir igualment en la importància d'educar la capacitat de silenci i interioritat, en el contacte amb la Paraula de Déu, i en facilitar als infants la trobada amb Jesús, que mai podrà suplir el catequista.

Després va tenir lloc un col·loqui en el que es va parlar de la necessitat de crear comunitats eclesials, i en la importància de les relacions humanes en la transmissió de la fe. La nova evangelització es juga molt en les relacions personals. I ens va animar a treballar més per la qualitat que no pas per la quantitat.

Consell Diocesà de Pastoral

A finals d'octubre, es va celebrar el primer Consell Diocesà de Pastoral del curs 2013/2014. Els temes tractats foren:

1. Estructura del llibre *Entre tots i per al bé de tothom*, recull de les cartes pastorals de Mons. Joan Piris.

2. Objectius Diocesans, curs 2013/2014. El Sr. Bisbe va parlar en primer lloc de la lectura creient de la Bíblia per revitalitzar la fe. Va demanar que totes les comunitats donin prioritat a això, seguint el mètode que es vulgui, però deixant que la Paraula de Déu il·lumini la vida, revitalitzant la fe.

El Sr. Bisbe també va explicar el segon objectiu diocesà que seria el d'enfortir i consolidar aquell nucli de persones que és i ha de ser l'ànima de cada parròquia i/o comunitat cristiana i que assegura el seu funcionament ordinari.

3. Seguiment dels temes sorgits arran de l'Assemblea Diocesana del curs 2012/2013. Mn. Ramon Prat, per absència de Mn. Josep A. Jové, vicari de Pastoral, va apuntar que les Àrees Diocesanes van funcionant cada vegada amb més autonomia, posant-se al servei dels arxiprestos i les comunitats.

AJUDANT A VIURE

A les portes de l'Advent

Diumenge vinent iniciarem un nou any litúrgic i torna a cobrar actualitat aquell text de la *Novo Millennio Inneunte* (n. 16): «Els homes del nostre temps demanen als creients d'avui no sols parlar de Crist, sinó d'alguna manera fer-lo veure». Avui i sempre, la pregunta de Jesús segueix resonant i esperant respostes precises: Uns diuen una cosa, altres diuen una altra, però «vosaltres, qui dieu que sóc jo?» (Mt 16,13ss).

Comencem a mirar cap al Nadal (inici del misteri del «Déu-amb-nosaltres»). Proclamarem una altra vegada la Bona Notícia de l'Encarnació: «El qui és la Paraula s'ha fet home i ha habitat entre nosaltres, i hem contemplat la seva glòria...» (Jn 1,14). En el Credo diem: «Per obra de l'Esperit Sant, es va encarnar de Maria, la Verge, i es va fer home».

Diem que Jesús és Déu vivint la nostra vida humana, Déu compartint la nostra fragilitat. Aquest esdeveniment ens afecta plenament, per a nosaltres és el més decisiu de la història. Però, ¿serem cada dia més conscients del que diem, d'allò que implica i de la interpel·lació que suposa?

Aquest temps litúrgic ens crida a situar-nos una vegada més entre la primera manifestació del Crist (fa més de dos mil anys) i la segona i definitiva. No es tracta tant de temps o moments... sinó més bé de plantejar la nostra vida tenint present aquesta «tornada» del Senyor que esperem. Sense oblidar que la condició de cristians no només està determinada per l'espera sinó per la consciència de viure constantment a la presència del Senyor. No es tracta de mantenir una conducta excepcional en vistes a un moment excepcional i únic. Als cristians se'ns demana viure sempre el present com un permanent «Dia del Senyor».

De vegades, una actitud orientada al futur especulant sobre com podrà ser, ha dut a desvalorar el present. Per això ens cal una reflexió constant sobre el compromís del creient en la història i sobre la necessitat de viure amb consciència que el Dia del Senyor ja ha arribat. La vida cristiana no ha d'estar determinada per allò que pot succeir sinó pel que ja ha passat (la humanitat ha estat ja redimida).

La vida que hem rebut com un gran do no és pura casualitat. El sentit de la nostra vida és que venim de Déu i hem de tornar a Ell i que hem rebut dons i capacitats suficients per a la construcció del Regne... que ja comença a la terra, tot i que troba la seva plena realització en l'eternitat. Però és en el temps on hem de preparar l'eternitat.

Jesús ens ensenya amb la seva manera de viure que és «Déu-amb-nosaltres» i ens crida a situar-nos en la vida de manera semblant, reproduint-actualitzant aquesta comunió eficaç i transformadora que el Pare Déu ha establert amb nosaltres en Ell, o sigui, construint la convivència humana sobre el fonament d'aquell amor (misericòrdia) que reacciona davant la misèria de les persones i ens porta a socórrer, a col·laborar, a solucionar coses.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris
Bisbe de Lleida

ENTREVISTA

MARIA ROSA SERRANO

La fe i la viduïtat

L'any 1943 es va constituir a Lourdes la Fraternitat de Santa Maria de la Resurrecció. Un grup de vídues de la guerra van demanar al P. Henri Caffarel, fundador dels Equips de matrimonis de la Mare de Déu, que les ajudés a discernir el sentit que sorprenentment tenien totes d'oferir la seva viduïtat a Déu, sense deixar d'atendre les seves obligacions familiars, bàsicament els fills. La Maria Rosa Serrano és la responsable regional de la Fraternitat a Catalunya.

Per què hi havia aquesta necessitat?

Perquè aquestes vídues, especialment la M. Françoise de Baucheman, eren molt conscients en el seu matrimoni de la importància del vincle conjugal. No podien assumir la mort del marit sense trobar-hi una resposta, que van trobar ajudades pel P. Caffarel en la reflexió sobre la comunió dels sants.

I actualment?

Els sentiments i la crida que van experimentar les nostres germanes són els mateixos que sentim les actuals integrants de la Fraternitat. Creiem que l'amor és més fort que la mort: volem ser testimonis de resurrecció. A la Fraternitat ens comprometem a pregar per les llars —especialment les que estan en conflicte—, en la dedicació a la família i a diferents tasques dins l'Església.

A l'estiu van fer uns exercicis a Lourdes, pel 70è aniversari...

Va ser una joia molt gran. Reunir-nos tota la Fraternitat, conèixer-nos amb germanes d'altres continents, amb els seus testimonis tan punyents i interpel·ladors... A les europees, ens van donar un gran testimoni de perdó, de compartir el poc que tenen, de valentia davant el repte del dia a dia tan dur que viuen i l'alegria que transmeten.

Òscar Bardají i Martín

LA INFÀNCIA DE JESÚS

Crist Rei: «El seu regne no tindrà fi»

L'àngel anuncia que Déu no ha oblidat la seva promesa; ara, en l'infant que Maria concebrà per obra de l'Esperit Sant, aquesta promesa es complirà. «El seu regne no tindrà fi», diu Gabriel a Maria.

Certament, continua essent veritat també la paraula que Jesús va dir a Pilat: «El meu regne no és d'aquí baix» (Jn 18,36). A vegades, en el curs de la història, els poderosos d'aquest món l'atrauen cap a ells, però precisament llavors aquest regne està en perill: ells volen enllaçar el seu poder amb el poder de Jesús, i justament així deformen el seu regne, l'amenacen.

O bé aquest queda sotmès a la insistent persecució per part dels dominadors que no toleren cap altre regne i desitgen eliminar el rei sense poder, el poder misteriós del qual, tanmateix, temen.

Però «el seu regne no tindrà fi»: aquest regne diferent no està construït sobre un poder mundà, sinó que es fonamenta solament sobre la fe i sobre l'amor. És la gran força de l'esperança enmig d'un món que tot sovint sembla abandonat de Déu. El regne del Fill de David, Jesús, no coneix fi, perquè en ell regna Déu mateix, perquè en ell el regne de Déu entra en aquest món. La promesa que Gabriel va transmetre a la Verge Maria és veritat. Es compleix sempre de nou.

Joseph Ratzinger-Benedict XVI
(*Jesús de Natzaret*, 3a part, Ed. Claret)

SER PADRES

El derecho del niño a jugar

El niño necesita del juego casi tanto como de la alimentación. Podríamos decir que el juego es su alimento espiritual durante los primeros años de vida. Nadie puede negar a un niño su derecho-necesidad de aprender jugando.

Pues sí, es necesario jugar para aprender. Mediante el juego, el niño aprende a conocerse a sí mismo y a comprender a los demás. El juego infantil es el maravilloso aprendizaje de la futura vida en comunidad. Es una especie de miniatura del día de mañana, con todas sus esperanzas, sus alegrías, sus frustraciones... El juego es una magnífica entrada en el reino de la fantasía de nuestros hijos. Participar con ellos en sus juegos es hacerlos más nuestros, al tiempo que nos hacemos más como ellos.

El juego es innato en el ser humano. No obstante, hay determinadas situaciones en que el niño no juega. No juega, por ejemplo, si se siente abandonado, porque para jugar, aunque sea solo, necesita saber que cuenta con personas vinculadas a él que acudirán en su ayuda si lo precisa. Tampoco juega si tiene hambre o sueño, necesidades más perentorias...

La última etapa del juego es el simbólico o de fantasía (juego en ausencia de objetos). Su función es ayudar al niño a asimilar la realidad, es la forma de pensar del niño. El niño que realiza un buen juego simbólico tendrá un buen desarrollo de su lenguaje.

Dr. Paulino Castells
(*Consejos del doctor para padres principiantes*, Edicions 62, Barcelona)

GAUDÍ, PEDRA I SÍMBOL

Gaudí, precursor del Concili Vaticà II

Gaudí és, en moltes coses, un precursor del Concili Vaticà II (1962-1965), i la Sagrada Família conté intuïcions extraordinàries. Una d'aquestes intuïcions és el paper que l'arquitecte atorga al poble que es reuneix per celebrar l'eucaristia. Diu Gaudí: «És necessari que el poble prengui part en els cants de l'Església» (Puig Boada, *El pensament de Gaudí*, n. 355).

A l'interior de la Sagrada Família el lloc propi del poble és la nau, l'espai que hi ha entre el baptisteri i l'altar, entre els sagraments del baptisme i de l'eucaristia. El baptisme és una il·luminació i la llum del baptisme es renova cada diumenge en la celebració de l'eucaristia. La nau és l'espai de la il·luminació, l'àmbit de la llum. Gaudí ha omplert la nau de llum: la seva lluminositat i la seva bellesa no fereixen, sinó que reconcilien i apropen al misteri de Déu, Pare, Fill i Esperit Sant.

En segon lloc, la nau de la Sagrada Família simbolitza la vida cristiana del poble de Déu, cridat a la santedat. Aquesta és la raó per la qual Gaudí ha projectat un bosc de columnes, que provoca alhora admiració i recolliment, «intimitat amb amplitud», com diu el mateix Gaudí (Puig Boada, o.c., n. 209).

Jordi Bonet/Armand Puig
(*Arquitectura i símbol a la Sagrada Família*, Ed. Pòrtic)

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

- 25. ■ Dilluns** (lit. hores: 2a setm.) [Dn 1,1-6.8-20 / Sl: Dn 3,52a.52b.53-56 / Lc 21,1-4]. Santa Caterina, vg. i mr. d'Alexandria, titular del monestir del Sinaí (s. IX), patrona dels filòsofs.
- 26. ■ Dimarts** [Dn 2,31-45 / Sl: Dn 3,57-61 / Lc 21,5-11]. Sant Silvestre (†1267), abat, fund. branca benedictina; sant Lleonard de Porto Maurizio, prev. franciscà.
- 27. ■ Dimecres** [Dn 5,1-6.13-14.16-17.23-28 / Sl: Dn 3,62-67 / Lc 21,12-19]. Mare de Déu de la Medalla Miraculosa (1830); beat Ramon Llull, mr., terciari franciscà, de Mallorca (1232-1316).
- 28. ■ Dijous** [Dn 6,11-27 / Sl: Dn 3,68-74 / Lc 21,20-28]. Sant Ruf, mr.; sant Mansuet, bisbe i mr.; sant Jaume de Marchia, prev. franciscà.
- 29. ■ Divendres** [Dn 7,2-14 / Sl: Dn 3,75-81 / Lc 21,29-33]. Sant Sadurní, Serni o Cerní, bisbe de Tolosa de Llenguadoc i mr.; sant Demetri, mr.
- 30. ■ Dissabte** [Rm 10,9-18 / Sl 18 / Mt 4,18-22]. Sant Andreu, apòstol, de Betsaida, deixeble del Baptista i germà de Pere; santa Justina, vg. i mr.

Comença el temps d'Advent. Nou any litúrgic: cicle A

- 1. ■ † Diumenge vinent**, I d'Advent (lit. hores 1a setm.) [Is 2,1-5 / Sl 121 / Rm 13,11-14a / Mt 24,36-44]. Sant Eloi, bisbe de Noyon (641-660), patró dels qui treballen els metalls; sants Edmon Campion i Robert Southwell, preveres, i beats Roger Filcock, Robert Middleton i companys, màrtirs (jesuïtes); sant Naüm, profeta (s. VII aC); santa Natàlia, mr., esposa de sant Adrià.

JESUCRIST, REI DE TOT EL MÓN

▮ Lectura del segon llibre de Samuel (2Sa 5,1-3)

En aquells dies, les tribus d'Israel anaren a trobar David a Hebron i li digueren:

«Som família teva, som os del teu os i carn de la teva carn. Ja abans, mentre Saül era el nostre rei, tu conduïes les tropes d'Israel quan anaven a la guerra i quan en tornaven, i el Senyor et digué: «Tu pasturaràs Israel, el meu poble, seràs el seu sobirà».» Així, quan els ancians d'Israel anaren a trobar el rei a Hebron, el rei David va fer amb ells un pacte davant el Senyor i l'ungiren rei d'Israel.

▮ Salm responsorial (121)

R. *Quina alegria quan em van dir: «Anem a la casa del Senyor.»*

Quina alegria quan em van dir: / «Anem a la casa del Senyor». / Ja han arribat els nostres peus / al teu llindar, Jerusalem. R.

És allà que puguen les tribus, / les tribus del Senyor. / A complir l'aliança d'Israel, / a lloar el nom del Senyor. / Allí hi ha els tribunals de justícia, / els tribunals del palau de David. R.

▮ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (Col 1,12-20)

Germans, doneu gràcies al Pare, que us ha fet dignes de tenir part en l'heretat del poble sant, en el Regne de la llum. Ell ens alliberà del poder de les tenebres i ens traspasà al Regne del seu Fill estimat, en qui tenim el nostre rescament, el perdó dels nostres pecats.

Ell és imatge del Déu invisible, engendrat abans de tota la creació, ja que Déu ha creat totes les coses per ell, tant les del cel, com les de la terra, tant les visibles com les invisibles, trons, sobirans, governs i potestats. Déu ha creat tot l'univers per ell i l'ha destinat a ell. Ell existeix abans que tot, i tot es manté unit gràcies a ell.

Ell és també el cap del cos, que és l'Església. Ell n'és l'origen, és la primícia dels qui retornen d'entre els morts, perquè ell ha de ser en tot el primer. Déu volgué que residís en ell la plenitud de tot el que existeix; per ell Déu volgué reconciliar-se tot l'univers, posant la pau en tot el que hi ha tant a la terra com al cel, per la sang de la creu de Jesucrist.

▮ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 23,35-43)

En aquell temps, les autoritats es reien de Jesús clavat en creu i deien: «Ell, que en salvava d'altres, que se salvi ell mateix, si és el Messies de Déu, l'Elegit».

Els soldats també se'n burlaven: tot oferint-li vinagre, li deien: «Si ets el rei dels jueus, salva't tu mateix». Sobre d'ell hi havia un rètol que deia: «El rei dels jueus». Un dels criminals penjats a la creu, també li deia insultant-lo: «¿No ets el Messies? Salva't a tu mateix i a nosaltres». Però l'altre, renyant-lo, li respongué: «¿Tu que estàs sofrint la mateixa pena tampoc no tens temor de Déu? I nosaltres ens ho mereixíem, perquè estem sofrint el càstig que ens correspon pel que hem fet, però aquest no ha fet res de mal». I deia: «Jesús, recordeu-vos de mi quan arribeu al vostre Regne». Jesús li respongué: «T'ho dic amb tota veritat: Avui seràs amb mi al paradís.»

▮ Lectura del segundo libro de Samuel (2Sa 5,1-3)

En aquellos días, todas las tribus de Israel fueron a Hebrón a ver a David y le dijeron:

«Hueso tuyo y carne tuya somos; ya hace tiempo, cuando todavía Saúl era nuestro rey, eras tú quien dirigía las entradas y salidas de Israel. Además el Señor te ha prometido: «Tú serás el pastor de mi pueblo Israel, tú serás el jefe de Israel».» Todos los ancianos de Israel fueron a Hebrón a ver al rey, y el rey David hizo con ellos un pacto en Hebrón, en presencia del Señor, y ellos ungieron a David como rey de Israel.

▮ Salmo responsorial (121)

R. *Vamos alegres a la casa del Señor.*

¡Que alegría cuando me dijeron: / «Vamos a la casa del Señor!» / Ya están pisando nuestros pies / tus umbrales, Jerusalén. R.

Allá suben las tribus, / las tribus del Señor, / según la costumbre de Israel, / a celebrar el nombre del Señor; / en ella están los tribunales de justicia, / en el palacio de David. R.

▮ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Colosenses (Col 1,12-20)

Hermanos:

Damos gracias a Dios Padre, que nos ha hecho capaces de compartir la herencia del pueblo santo en la luz. Él nos ha sacado del dominio de las tinieblas, y nos ha trasladado al reino de su Hijo querido, por cuya sangre hemos recibido la redención, el perdón de los pecados. Él es imagen de Dios invisible, primogénito de toda criatura; porque por medio de

él fueron creadas todas las cosas: celestes y terrestres, visibles e invisibles, Tronos, Dominaciones, Principados, Potestades; todo fue creado por él y para él. Él es anterior a todo, y todo se mantiene en él. Él es también la cabeza del cuerpo: de la Iglesia. Él es el principio, el primogénito de entre los muertos, y así es el primero en todo. Porque en él quiso Dios que residiera toda la plenitud. Y por él quiso reconciliar consigo todos los seres: los del cielo y los de la tierra, haciendo la paz por la sangre de su cruz.

▮ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 23,35-43)

En aquel tiempo, las autoridades hacían muecas a Jesús, diciendo: «A otros ha salvado; que se salve a sí mismo, si él es el Mesías de Dios, el Elegido.»

Se burlaban de él también los soldados, ofreciéndole vinagre y diciendo: «Si eres tú el rey de los judíos, sálvate a ti mismo.» Había encima un letrero en escritura griega, latina y hebrea: «Este es el rey de los judíos.» Uno de los malhechores crucificados lo insultaba, diciendo: «¿No eres tú el Mesías? Sálvate a ti mismo y a nosotros.» Pero el otro lo increpaba: «¿Ni siquiera temes tú a Dios, estando en el mismo suplicio? Y lo nuestro es justo, porque recibimos el pago de lo que hicimos; en cambio, este no ha faltado en nada.» Y decía: «Jesús, acuérdate de mí cuando llegues a tu reino.» Jesús le respondió: «Te lo aseguro: hoy estarás conmigo en el paraíso.»

Crist Rei de l'Univers. Pintura del taller de Memling (s. xv), Museu de Belles Arts d'Estrasburg.

☺) Aquesta imatge parla

COMENTARI

El rei dels jueus

La litúrgia d'avui ens presenta l'escena de la crucifixió segons sant Lluc, i ens mou a contemplar-la des de l'òptica de la reialesa del crucificat. Hi contrasta la contraposició d'actituds entre, d'una banda, les autoritats, els soldats i un dels criminals penjats a la creu amb Jesús i, de l'altra, el segon dels companys de Jesús a la creu. Mentre els primers es dediquen a escarnir Jesús ironitzant sobre la seva capacitat de salvar —si no és capaç de salvar-se ell mateix, com pretén de salvar els altres?—, el segon confia en Jesús.

Els títols que fan servir per referir-se a Jesús són significatius. Les autoritats ironitzen sobre

el títol religiós de «Messies de Déu, l'Elegit», expressió de l'esperança en una intervenció de caire religiós. Els soldats ironitzen sobre el títol de «rei dels jueus» que li havia donat Pilat i que hi figura en el rètol de la creu; ells l'entenen com un cabdill sediciós contra el poder de Roma.

Jesús, al llarg de la seva vida, ha defugit els títols de messies i de rei que, precisament ara, usen en contra seu. Ell ha preferit el de Fill de l'home, més ambigu i menys conegut, per a distanciar-se de les esperances del poble i de les autoritats. Perquè Jesús ha volgut oferir una esperança més fonda que no pas la dels títols humans.

Per part seva, el segon company de creu reconeix, primer de tot, en comptes de queixar-se

del seu destí, que pateix una pena merescuda a les seves malifetes, i també reconeix la innocència de Jesús. S'adreça a ell pel seu nom, *Jesús*, com han fet pocs personatges de l'evangeli; és a dir, ho fa amb confiança i familiaritat. Li demana que es recordi d'ell quan sigui al seu Regne; és a dir, prenuncia la victòria de Jesús més enllà de la mort i li demana un simple record. Obté, però, més que tota la resta de personatges evangèlics; obté el paradís amb la vida eterna de Déu.

Jesucrist és rei perquè humilment ha triomfat sobre la maldat del món i la mort, i és capaç de compartir la seva victòria amb els seus amics, que confien desinteressadament en ell.

Jordi Latorre, SDB

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

TESTIMONIS DE L'ANY DE LA FE

Para mí, la fe es creer. Y creer es confiar, y en mi caso, en Dios. A veces, hablamos de Ser Superior, ese Algo que nos trasciende. Para mí, es confiar y creer que Dios me ama por encima de todo, por encima de todo lo que piense, diga, haga... Saberme amada por este Dios, pienso, es lo primero para poder confiar, confiar en mí misma y confiar en Dios que me ama. Entonces, también podré confiar en los demás. Pero, la fe no es sólo decir que Dios me ama, es también aliviar al otro, solidarizarme con él. Esto es un acto de fe.

Lourdes Gilgado

Assemblea de l'ACO

Després de l'Assemblea General de l'ACO (Acció Catòlica Obrera) celebrada, com cada any, a Barcelona, nosaltres hem celebrat, a Lleida, la nostra Assemblea a l'Acadèmia Mariana i érem unes 15 persones.

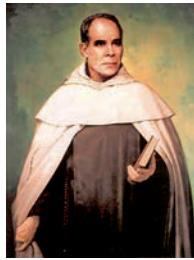
Hem iniciat la trobada amb una pregària preparada pel grup de la Bordeta, per continuar amb la presentació del Pla del curs 2013-2014 que porta per títol «La dignitat de la persona» i en el qual també es proposen diferents activitats de revisió de vida i estudis d'Evangelis.

Ens hem reunit en grups per concretar aquest Pla, i en la posta en comú hem debatut i concretat entre tots, les diferents accions proposades. La iniciació, la formació i l'economia de l'ACO han estat altres temes tractats.

Per acabar hem participat junts de l'Eucaristia.

Pep Sabat

Festa del Pare Palau

El passat dia 7 hem celebrat la festa del P. Palau, entretinguda per l'afecte i admiració de les seves filles, germans i amics. La solemne Eucaristia tingué lloc al santuari de Santa Teresina.

Palau, fill de les nostres conrades, pioner en l'admiració del misteri de l'Església — Jesús de Natzaret i tots els homes i dones d'ahir, avui i demà— i el seu infatigable servidor és, avui, un referent per a nosaltres: membres de la mateixa Església. Ell ens orienta i acompanya en la nostra missió de valorar-la, servir-la i oferir-la al nostre entorn.

Ens invita, des del millor de nosaltres mateixos, des de la nostra implicació, a embellir-la. A fer-la més fraterna, transparent, pobra i servidora de la humanitat. La qual, a les palpentes, busca Déu.

Ester Díaz S., carmelita missionera

Presentació del nou diaca

Diumenge 27 d'octubre, en la solemnitat de la Missa Major i en el marc de l'església parroquial de l'Assumpció de Maria de les Borges Blanques, fou presentat el nou diaca Mn. Juan Ignacio Toscano Cruz, adscrit a la Unitat Pastoral formada per les parròquies de la

Floresta, Puig-gros, les Borges Blanques, Juneda i Torregrossa.

La Santa Missa fou oficiada pel rector Mn. Daniel Gómez, ajudat pel propi diaca.

L'homilia a càrrec de Mn. Juan Ignacio, a més de presentar-se i posar-se al servei de la comunitat parroquial, la va centrar en l'Evangelis del dia: la paràbola del fariseu i el cobrador d'impostos. També va prioritzar dirigir-se als infants de catequesi de primera comunió que omplien els primers bancs del temple.

Josep Domènech

AGENDA

Adoració diürna a l'Església de St. Pere

De dilluns a divendres de 10 a 14 h i de 16 a 19 h. Dissabtes de 10 a 14 h

- **Diumenge, 24 de novembre:** —Visita Pastoral (25, 26, 27) als barris de la Bordeta i Magraners.
- **Dimecres, 27 de novembre:** —A les 17 h, Eucaristia a la parròquia del Pilar. Celebració de la Medalla Miraculosa.
- **Divendres, 29 de novembre:** —A les 18 h, visita al Sr. Bisbe dels confirmands de Torregrossa.
- **Dissabte, 30 de novembre:** —Visita Pastoral a la parròquia Verge dels Pobres.

Projecte d'Habitatges Socials del Seminari de Lleida

Vine a la Jornada de Portes Obertes del projecte d'Habitatges Socials del Seminari

Dissabte, 30 de novembre

A partir de les 10.30 h
T'esperem!

AYUDANDO A VIVIR

A la puertas de Adviento

El próximo domingo iniciaremos un nuevo año litúrgico y vuelve a cobrar actualidad aquel texto de la *Novo Millennio Inneunte* (n. 16): «Los hombres de nuestro tiempo piden a los creyentes de hoy no sólo hablar de Cristo, sino en cierto modo hacérselo ver...». Hoy y siempre sigue resonando y esperando respuestas precisas aquella pregunta de Jesús: Unos dicen una cosa, otros dicen otra, pero «vosotros, ¿quién decís que soy yo?» (Mt 16,13 ss).

Empezamos a mirar hacia la Navidad (comienzo del misterio de «Dios-con-nosotros»). Proclamaremos otra vez la Buena Nueva de la Encarnación: «El Verbo se hizo carne y acampó entre nosotros, y hemos contemplado su gloria» (Jn 1,14). En el Credo decimos: «Por obra del Espíritu Santo, se encarnó de María, la Virgen, y se hizo hombre». Decimos que Jesús es Dios viviendo nuestra vida humana, Dios compartiendo nuestra fragilidad. Este evento nos afecta plenamente, para nosotros es el más decisivo de la historia. Pero, ¿seremos cada día más conscientes de lo que deci-

mos, de lo que implica y de la interpelación que supone?

Este tiempo litúrgico nos llama a situarnos una vez más entre la primera manifestación de Cristo (hace más de dos mil años) y la segunda y definitiva. No se trata tanto de tiempo o momentos, sino más bien de plantear nuestra vida teniendo presente esta «vuelta» del Señor que esperamos. Sin olvidar que la condición de los cristianos no está determinada sólo por la espera sino por la conciencia de vivir constantemente en la presencia del Señor. No se trata de mantener una conducta excepcional en vistas a un momento excepcional y único. A los cristianos se nos pide vivir siempre el presente como un permanente «Día del Señor».

A veces, una actitud orientada al futuro especulando sobre cómo podrá ser, ha llevado a desvalorizar el presente. Por eso necesitamos una reflexión constante sobre el compromiso del creyente en la historia y sobre la necesidad de vivir con conciencia de que el Día del Señor ya ha llegado. La vida cristiana no debe estar determinada por lo que

puede suceder sino por lo que ya ha pasado (la humanidad ha sido ya redimida).

La vida que hemos recibido como un gran don no es pura casualidad. El sentido de nuestra vida es que venimos de Dios y tenemos que volver a Él y que hemos recibido dones y capacidades suficientes para la construcción del Reino... que ya empieza en la tierra, aunque encuentra su plena realización en la eternidad. Pero es en el tiempo donde hemos de preparar la eternidad.

Jesús nos enseña con su manera de vivir que es «Dios-con-nosotros» y nos llama a situarnos en la vida de manera similar, reproduciendo-actualizando esta comunión eficaz y transformadora que el Padre Dios ha establecido con nosotros en Él, o sea, construyendo la convivencia humana sobre el fundamento de aquel amor (misericordia) que reacciona ante la miseria de las personas y nos lleva a socorrer, a colaborar, a solucionar cosas.

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com

Per publicar dades a l'agenda, aneu al web del Bisbat de Lleida (<http://www.bisbatlleida.org>), apartat Agenda, i entreu les dades

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlántico: 0081-0455-94-0006223737